

Nytårgudstjeneste for det officielle Aalborg

*Præludium – 712 Vær velkommen – Nådeshilsen, kollekt, Luk.2,11-21, Trosbekendelse –
"Nu mister mørket magten" – prædiken - 106 Af højheden oprunden er – Fadervor og
Velsignelse - 136 Dejlig er den Himmel blå – postludium*

Prædiken

Velkommen Aalborg

- til nytårgudstjeneste i stiftets domkirke på denne mandag den 7. januar 2023 efter Jesu fødsel. 2023 – siger du? JA – det er nok det nærmeste jeg kommer sandheden.

Det er nemlig sådan at vi har to evangelister, der fortæller om Jesu fødsel: Matthæus og Lukas. Men de er indbyrdes uenige om fødselstidspunktet. Lukas modsiger sig selv - og hans oplysninger passer ikke med Matthæus'. Derfor mener de fleste, at vi skal følge Matthæus' oplysninger - og så må Jesus altså være født år 4 før... sin fødsel.

Men pyt, dette er jo en kuriositet. Det kan vi jo holde en lille historisk studiekreds om. Væsentligt er det derimod, at man i året 525 besluttede, at lade vores tidsregning bestemme efter Jesu fødsel. Så stor betydning fik Han, at verden begyndte at regne tiden i et før og et efter Jesus. Men man regnede altså forkert dér i 525. Man har sikkert villet tilpasse de forskellige historiske oplysninger evangelisterne gav – og det hverken må eller skal man naturligtvis - altså tilpasse sig, når det drejer sig om sandheden.

Vi har i dag hørt afslutningen på evangelisten Lukas' fortælling om Jesu fødsel og slutter med hans omskærelse og navngivning otte dage efter fødslen.

Lukas fortæller om Jesu fødsel og hyrderne på marken. Matthæus fortæller også om Jesu fødsel, men kender ikke noget til Lukas' hyrder. Han fortæller derimod om de vise mænd, som vi vil synge om til sidst. Som med dateringen af Jesu fødsel får vi også historien om Jesu fødsel fortalt ved at de to evangelisters fortællinger sammenflettes til én skøn historie.

Men ret beset, er det jo fløjtende ligegyldigt om vi burde justere vores tidsregning nogle få år. Og det er for så vidt ligegyldigt, hvornår Jesus blev født, og hvornår på året, det ved vi intet om.

Bemærkelsesværdigt er det derimod, at verden retter sin tidsregning ind efter hans fødsel. Et barns fødsel – i en stald. Født af en ugift, ukendt, ung pige fra den lille flække Nazareth, som ingen havde hørt om. Udsat, sårbar kom barnet til verden. Imod alle odds. Og så fortæller evangelisterne – og her er de helt enige - at det var Guds søn, lille Messias, der blev født. DET er da en fuldstændig vanvittig historie. Hvem kunne dog

finde på den? Og hvordan fik denne historie en sådan udbredelse, at hele verden retter ind efter den? Jeg lader spørgsmålene stå. Det kalder på mere end almindelig undren.

Matthæus og Lukas var jo ikke historieskrivere. Dem var der en del af i Romerriget. Og man skal nu også passe på med at tro alt for meget på disse "rigtige" historikere, for det er gerne sejrherrenes historikere, der skriver denne verdens historie. Og det gør ikke al historieskrivning sand.

I denne sammenhæng er det interessant, at evangelierne fik så hurtig en udbredelse, for evangelierne er jo ikke skrevet af denne verdens sejrherre. Tværtimod. Det er om noget TABERNES evangelium. De fattiges evangelium – men det slog igennem. Også selv om det er en fortælling, der begynder i en elendig krybbe og ender med et forsmædeligt nederlag på et kors. Nederlag. Måske... set med sejrherrenes øjne, men for troens skrøbelige øje er der mere at sige. For evangeliets hovedperson, Jesus, solidariserede sig med de fattige, skarnet, tolderne, synderne, de prostituerede – ja han omgikkes alle dem, ingen anstændig mand skulle omgås. Han er den kærlighed, Gud har til hele sin skabning – til ALLE mennesker. DET ER HVAD DER ER AT SIGE. Til alle tabere lyder det fra krybbens barn og korsets mand: "Rejs dig og gå, menneske. Smid modløshedens krykker og lev dit liv på det mod, jeg giver dig" .

Måske synes også nutidens sejrherre ikke, at de har brug for sådan et evangelium. "Vi kan da selv!" - NÅ, kan vi det? tillader jeg mig at spørge, mens jeg ser mig rundt om i denne verden... og finder en smule håb i Storm Ps ord: "Selv den største cigar bliver til aske".

Evangelierne udfordrer ethvert menneske, der i sin indbildte storhed mener sig berettiget til at trække streger og sætte skel og bygge mure imellem andre folk og sig selv. Det er de stærke, dem der er ovenpå og har sit på det tørre, der mener sig kaldet - og mener sig i sin gode ret til at tale om børn, som vi kalder ægte og andre hvis ægthed vi vil benægte. - Det er menneskehedens historie ét langt vidnesbyrd om.

Det er os stærke, dagsordensættende, der skriver verdens historie. Og her vil evangelierne altid være en modfortælling. Hovedpersonen fortæller en helt anden historie, når han med sine ord og handlinger forkynder "Salige er de fattige, himmeriget er deres" De er ikke salige, fordi de er fattige, men fordi de i deres fattigdom lægger øre til Jesu evangelium og forventer nye tider og nyt liv i troen på ham. Han tænder hos dem håbet om bedre tider og et godt liv. Livsmodet vågner.

For: "Ingen af dem som Vorherre skabte, skal kaldes udenfor og fortabte". Det forkynder han, der fjernede grænser og slettede skel, og derfor slog de – sejrherrene - ham også ihjel. "Han satte en streg over hver en streg, som sættes imellem dig og mig. Det danner et kors, naturligvis, og det blev hans kærligheds høje pris. Hans kærlighed

sletter julenat de streger og skel, vi selv har sat". Sådan udtrykker Johannes Møllehave det.

DET ER DEN historie Matthæus og Lukas og de andre evangelister vil fortælle. Frelsens historie. – Navnet Jesus betyder "Herren frelser". Han frisætter den i granitten forstenede så fodsålerne danser, som Göran Tunström udtrykker det. Hans frelse bliver til Livsmodets fortælling - for mennesker. ... Og så er det ligegyldigt om historikken er korrekt. Dette her handler om den store kærlighed – og hvem går op i decimaler og korrekthed, når det handler om kærlighedens store fortælling. SÅ ER DER andre ting på spil. Det er sandheden om vores liv, der er på spil, værdigheden, agtelsen for mennesket og medfølelsen, der er på spil. Kampen på liv og død.

DEN fortælling ER sat ind i verden, for at verden ikke skal gå til i sine egne magtkampe.

At lytte til det barn, der på ottendedagen fik navnet Jesus, er at blive rystet i sin grundvold samtidig med at blive fyldt af den ro, der vækker den tro, at livet er livet værd på trods af tvivl og stort besvær, på trods af det, som smerter.

Jesus er min evige uro, samtidig med at han er min fred. Når Jesus f.eks. siger: "Elsk jeres fjender" – ja så skaber han den nødvendige uro i min alt for sikre og fastlåste opfattelse af verden og hvem der er mine venner og fjender. Samtidig er han min fred, fordi han ikke bare elsker sine venner. Han beder for sine fjender og river de mure ned der adskiller os fra hinanden og fra Gud.

Peter Skov Jacobsen, biskop i København skrev kort før nytår: "Det, vi aldrig troede, vi skulle se igen, blomstrer op: antisemitisme, holocaustfornægtelse, fremmedhad, islamofobi, nationalistiske højrebewægelser. Demokratiet er ikke så selvfølgeligt, som det var, og den minimale retsorden, som menneskerettighederne og konventionerne udgør, stilles der også spørgsmålstejn ved ... Jeg vil ønske, at vi får modet tilbage fra 1989. (DET ÅR MUREN FALDT) Modet til at sige, hvad vi mener. Modet til den gode samtale og glæden ved den

politiske samtale. I et demokrati strides man med ord og inden for nogle spilleregler, - og grundlæggende for vores kultur skulle det gerne være, at hos os agter vi medmennesket".

Bibelen byder ikke på nogen politisk opskrift eller på noget socialt program.

Teologien kan ikke fortælle os, hvad der i et givet historisk øjeblik er Guds vilje.

Troen kan man ikke bare henvise til hvis man vil argumentere politisk. Stå selv til ansvar.

Kirken skal ikke på nogen måde udtale sig politisk. Den skal derimod fortælle om ham, der aldrig lader os i fred, for han viser os hele tiden hen til det medmenneske, der skal agtes og tjenes. Og så skænker han os det mod, hvormed vi kan kaste os ind i livet og kæmpe for det vi har kært – også politisk. Han føjer os kærligere og stærkere sammen med den livsverden vi er en del af – også i Aalborg.

Med ham ønsker vi hinanden et godt nytår. Amen.